

БРАТЯ ГРИМ

ЛОЕНГРИН В БРАБАНТ

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

Херцогът на Брабант и Лимбург умрял, без да остави друг наследник освен младата си дъщеря Елз или Елзам; нея поверил на смъртното си легло на едного от ординарците си, Фридрих от Телтрамунд. Фридрих, който иначе бил храбър герой и убил в Стокхолм някакъв дракон, се възгордял и поискал ръката и земите на младата херцогиня под лъжливия претекст, че му е обещана за жена. Тъй като тя постоянно отказвала, Фридрих се оплакал пред император Хайнрих Птицелов; и този отсъдил тя да защити себе си пред Божия съд, като някой герой се бие с кандидата. Той като никой не се намерил, херцогинята се помолила сърдечно Богу за спасение. Тогава далеч, чак до Монсалвач при Грал, се понесъл звънът на камбаната, оповестяващ, че някой има нужда от незабавна помощ; и Грал решил да прати сина на Парцифал, Лоенгрин. Той тъкмо се канел да сложи крак в стремето, когато по реката доплувал лебед, който влачел след себе си кораб. Щом го съзрял, Лоенгрин се провикнал: „Върнете жребеца в конюшнията; аз ще отида с тази птица там, където ме отведе.“ Доверявайки се Богу, той не взел храна на кораба; след като плавали пет дена по морето, лебедът потопил човката си във водата, уловил рибка, изял половината и дал на княза другата половина да похапне.

Междувременно Елзам свикала князете и людете си на съвет в Антверпен. В деня на събранието по Шелде бил видян да плува лебед, теглещ корабче, в което спял изтегнат върху щита си Лоенгрин. Лебедът спрял на кея и князът бил срещнат с радост; щом изнесли от кораба шлема, щита и меча му, лебедът отплавал обратно. Лоенгрин научил за неправдата, която сполетяла херцогинята, и охотно приел да се сражава за нея. След което Елзам свикала роднините и поданиците си, мнозина от които с готовност се явили; включително крал Готхарт, нейният вуйчо, призован от абата на Кларбрун Гундемар. Шествието потеглило, всички участници се събрали в Заарбрюк и оттук се отправили към Майнц. Император Хайнрих, който се бил установил във Франкфурт, ги посрещнал в Майнц; и в този град била снарядена арената, на която трябвало да се бият Лоенгрин и Фридрих. Героят на Грал надвил; Фридрих признал, че е излъгал херцогинята, и бил премазан с чукове и посечен с брадва. Елзам и Лоенгрин, които отдавна се обичали, се оженили; ала преди това той скришом й рекъл, че не бива да си отваря устата да пита за неговия произход; понеже в противен случай той тутакси ще трябва да я напусне.

Известно време съпрузите живели в несмутимо щастие и Лоенгрин владеел страната мъдро и могъщо; а и помагал много на императора в походите му срещу хуните и езичниците. Случило се обаче, щото по време на турнир свалил с копието си херцога на Клеве и онзи си счупил ръката; от завист херцогинята на Клеве започнала да подреква сред жените: „Няма съмнение, че Лоенгрин е храбър герой, а и вярата му в Христа е голяма; жалко, че благородничеството му е под въпрос; понеже никой не знае откъде доплава в страната ни.“ Тези думи проболи сърцето на херцогинята на Брабант, тя се изчервила и пребледняла. През нощта в леглото, докато лежала в ръцете на съпруга си, тя заплакала, а той рекъл: „Любима, какво ти е?“ „Херцогинята на Клеве ме засегна дълбоко“, ала Лоенгрин замълчал и не попитал нищо повече. Втората нощ тя пак се разплакала; той забелязал и отново я утешил. Но третата нощ Елзам не успяла да се въздържи и продумала: „Господарю, не ми се сърдете! Бих искала да узная откъде сте родом; защото сърцето ми подсказва, че сте истински благородник.“ Когато се разсъмвало, Лоенгрин обявил публично откъде е: че Парцифал е баща му и Бог го е пратил от Грала. След което накарал да доведат двете деца, които херцогинята му била родила, целунал ги и наредил добре да пазят рога и меча, които оставя; на херцогинята дал пръстенчето, което някога му дарила майка му. Тогава бързо доплувал приятелят му, лебедът, а зад него било корабчето; князът влязъл в него и поел по водите към земите на Грала. Елзам припаднала, та трябвало с клин да разтварят зъбите ѝ и да ѝ дават вода. Императорът взел сираците при себе си; децата се казвали Йохан и Лоенгрин. А вдовицата оплаквала и въздишала до края на дните си за своя любим съпруг, който никога не се върнал.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.